

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **G. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 kwietnia 2024 r.,

wniosku wnioskodawcy o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 21 lipca 2022 r., sygn. akt II AKa 200/21,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. akt III K 70/18,

postanowił:

wniosku nie uwzględnić.

[J.J.]

UZASADNIENIE

W osobistym wniosku o wznowienie postępowania, który wpłynął do Sądu Najwyższego w dniu 13 lutego 2024 r. G. W. zawarł ponadto wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 lipca 2022 r., sygn. akt II AKa 200/21, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. akt III K 70/18, podnosząc, że odbył już w większości prawomocnie orzeczoną karę pozbawienia wolności, a przy tym za owym wstrzymaniem przemawiać ma jego sytuacja osobista i rodzinna, w tym okoliczności związane z chorobą dzieci i konkubiny.

Wniosek ten nie jest jednak zasadny.

Wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. może nastąpić jedynie wyjątkowo i to tylko wtedy, gdy ujawnią się szczególne okoliczności jednoznacznie za tym przemawiające. Nie chodzi tu przy tym o powody, które mogą stanowić podstawę do zastosowania instytucji prawa karnego wykonawczego. Na tego rodzaju okoliczności w przedmiotowym wniosku się nie powołano, gdyż za takie nie mogą zostać uznany sam fakt odbycia w znacznej części orzeczonej prawomocnie kary czy też sytuacja rodzinna i osobista wnioskodawcy, gdyż powody te mogą przemawiać za zastosowaniem konstrukcji prawa karnego wykonawczego.

Wnioskodawcy zwrócić należy uwagę, że podstawę jego pozbawienia wolności stanowi wyrok zapadły w prawomocnie zakończonym postępowaniu karnym, nie zaś postanowienie Sądu Najwyższego o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej z dnia 12 kwietnia 2023 r., V KK 72/23. Dostrzec też trzeba, że zgodnie z uchwałą siedmiu sędziów SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Nie przesądzając więc zasadności argumentacji podniesionej w osobistym wniosku o wznowienie postępowania, brak jest jednak podstaw do zastosowania szczególnej konstrukcji z art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na względzie, orzeczono, jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]

